

ятно доразсипано отъ Кърджалиитѣ около 1793 г. Котелъ е билъ нападнатъ отъ него презъ самата 1793 г., когато тамъ се славялъ прочутия *Божилъ Чорбаджи*. Градецътъ е билъ браненъ отъ тамошнитѣ харбалии, а предметъ на нападеніето е било чорбаджииското злато.¹⁾

Презъ 1799 г. Инджето напада богатия Калоферъ съ триста души конника. Прѣдварително праща „хаберъ“ на чорбаджиитѣ да му дадатъ „три феса алтъни“, и ако не, той самъ ще иде въ Калоферъ да ги вземе. Калоферци не повѣрвали, че Инджето ще се рѣши да влезе въ града средъ зима въ дебелия снѣгъ, и отказали. Догдѣ се съмнало, той се смъкналъ отъ Ново Село презъ Мара-Гидикъ, срещу Коледа, и влиза въ Калоферъ за да го обърне на пепель. Сжщото се повторило и въ 1804 г.²⁾

Не се знае дали Инджето е участвувалъ въ голѣмото Кърджалийско отдѣление, разбито при Стара река надъ Демиръ Капия отъ „Котленци, Жаравненци и други“.³⁾

Кърджалийския апогей е билъ къмъ края на XVIII-я вѣкъ. До това врѣме Кара Феизъ и Инджето често се чуватъ въ югоизточна България. Тоя български кжтъ е билъ почти въ междуцарствено положение, а истински негови господари сж били не затвърдения въ Илдъза Султанъ, санджакскитѣ аени или татарскитѣ султани по селата, а хайдутитѣ войводитѣ по горитѣ и планинитѣ, и Кърджалии по полетата, „къроветѣ“.⁴⁾

За края на Индже Войвода има разни и противоречиви данни. Възъ основа на единъ английски източникъ ние ще напираме върху обстоятелството, че той не си е сложилъ коститѣ въ България.

Най-разпространено е преданието, че Инджето пада въ с. *Урумъ Еки-Кьой*, между Айтосъ и Бургасъ. Споредъ него, веднажъ срещу Св. Троица, той свикалъ дружината си и казалъ: „който се надѣва на ятагана си нека дойде съ

¹⁾ Ср. Димитровъ, Кн. Бѣлг., II, 88.

²⁾ Иречекъ, пжтни бележ. etc., Пс п. III, 4;

³⁾ Раковски, op. cit., 284.

⁴⁾ Презъ 1800 г. Румелия била тѣй препълнена съ разбойници, че Александръ Суцо, назначенъ за Молдовски князь презъ тая година, не посмѣялъ да мине презъ Балкана (Чалъкавашкия проходъ) а тръгналъ по море, защото се боялъ отъ Кара Феизъ, който сжщо ималъ 500 конника. Ср. *Mémoires du Prince Nic. Soutzo, Vienne*, pp. 5, 13.

Ср. англ. пжтешественикъ Thornton, vol. II, p. 66 и *Quarterly Review*, vol. 3, pp 129—143. Селата между Къркъ-Клисий и Карнобатъ били обезлюдени, ако и тая страна да била „земенъ рай“ (earthly paradise). За обезлюдването на „Румелия“ ср още Slade's, *Tradees in Turkey*. 1832, p. 15; *Blackwood's Edinburgh magazine*, vol. 33, p. 938